

ἄνταφλος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γαργαλ. Σουδεν. κ. ἄ.) ἄδαφλος Πελοπν. (Λακων.) ἄντζαφλος Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ὁ κάμνων ἢ λέγων τι ἄνευ προσοχῆς, ἄτακτος ἐνθ' ἄν. : *Μ' ἐπάτησες, γιατί 'σαι ἄνταφλος; Γαργαλ. Εἶναι ἄνταφλος 'ς τὰ λόγια του αὐτόθ. Ἀδαφλος ἄνθρωπος εἶναι, ὅθι πάει σκοδάφτει Λακων. Συνών. ἄτσαλος. β) Αἰφνίδιος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.): Μοῦ 'ρθε ἄνταφλη (ἐνν. ἢ μπάτσα) Ἀρκαδ. Θὰ σοῦ τὴν φέρω ἄδαφλη Λακων. Συνών. ξαφνικός. 2) Τυφλὸς Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.): Ἀντζαφλος εἶσαι καὶ σκουντζᾶς Ἀρκαδ.*

ἀντειδεμῆ σύνδ. Παξ. ἀδειδεμῆ Κέρκ. Λευκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ συνδ. εἰδεμῆ.

Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, εἰδεμῆ ἐνθ' ἄν. : *Νὰ πᾶς 'ς τὸ σκολειό, ἀδειδεμῆ, θὰ τοῖ φᾶς Κέρκ. Ἀ θέλετε, καλῶς, ἀδειδεμῆ, σᾶς δέρονω Λευκ. Συνών. εἰδεμῆ.*

ἀντεικιάζω Λεξ. Αἰν. ἀδεικιάζω Κρήτ. Σῦρ. ἀντ'κιάζου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μέσ. ἄντεικιάζονου Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀντεικιάζω. Διὰ τὸν μετασχηματισμὸν εἰς -ιάζω πβ. καὶ παρασυντεικιάζω ἐκ τοῦ παρασυντεικιάζω.

1) Συμπεραίνω, εἰκιάζω Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)—Λεξ. Αἰν. : Ἀντείκιασα πῶς κἀνὰ διακουσαριὰ ὀκάδης σταφύλῃ θὰ κάμουν. 2) Ὑπολογίζω μετ' ἀκριβείας, σημαδεύω Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Ποῦ ἀντ'κιάεις νὰ τοὺν βαρέης τοῦ λαγός;—Σ τοῦ κιφάλ'. Ἀντείκιασα ποῦ νὰ ρίξου τοῦ λ'θάρ' κὶ τοῦ πέτ'χα τοῦ π'λλί. 3) Διακρίνω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἡταν σκουτιάδ' κὶ δὲν ἀντείκιαζα ποῦ εἶνι τὰ σπέρτα. Ἀντ'κιάεις ποῦ εἶν' ἢ φουτιὰ πέρα 'κεῖ 'ς τοῦ λόγου;—Τ' ἀντ'κιάζου, νὰ ἰκεῖ μέσ' 'ς τὰ ἔλατα. β) Ψηλαφῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Γλέπ'ς αὐτοῦ 'ς τοῦ τρισκόταδου;—Ἀντ'κιάζου κὶ πάον. Συνών. πασπατεύω. 4) Ἀπροσ. συμπίπτει, τυγχάνει Κρήτ. Σῦρ. : Ἀδείκιασε καὶ ἀπάντηξα τὸν δεῖνα. 5) Μέσ. ἀντιπαραβάλλομαι, συγκρίνομαι πρὸς τινα Λυκ. (Λιβύσσ.)**

Πβ. ἀπεικιάζω.

ἀντεικιάσιζα ἢ, ἀμάρτ. ἀντ'κιάσιζα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντεικιάζω. Πβ. καὶ μεσν. ἀντεικιάσια.

Ὑπολογισμός: *Ἡ ἀντ'κιάσιζα ἄν σὶ κάμ' κὶ καταλάβ'ς ποῦ εἶνι κρυμμένους οὐ λαγός! Συνών. ἀντείκιασμα.*

ἀντείκιασμα τό, Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἡπ. —Λεξ. Αἰν. ἄντεικιασμαν Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντεικιάζω.

1) Ἀντεικιάσιζα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. : *Μὴ ἀντείκιασμα τ'ν ἔρριξε τὴν πέτρα κὶ πίτ'χι Αἰτωλ. Μὴ τ'ἀντείκιασμά σ' ἐπισὶς ὄξου, δὲν τοῦ 'βρις τοῦ χουριό! αὐτόθ. 2) Σύγκρισις Λυκ. (Λιβύσσ.)*

ἀντεικιάσμος ὁ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντεικιάζω.

Συμπέρασμα: Φρ. *Τό 'χω σ' ἀντεικιάσμο (ὑποθέτω, συμπεραίνω).*

ἀντεικιάστα ἐπίρρ. Λεξ. Αἰν. ἀντ'κιάστα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντεικιάσιζα.

Καθ' ὑπολογισμὸν, ψηλαφητὰ ἐνθ' ἄν. : *Εἶνι πουλὸν σκουτιάδ' κὶ πααίνον ἀγάλη ἀγάλη ἀντ'κιάστα Αἰτωλ.*

ἀντεικιάσιζος ἐπίθ. Λεξ. Αἰν. ἀντ'κιάσιζος Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντεικιάζω.

Ὁ ἀποτελέσας στόχον βολῆς, ὁ σημαδευθεὶς ἐνθ' ἄν. : *Ἀντ'κιάσιζος πῆι οὐ λαός (ἐφονεύθη ὁ λαγῶς) Αἰτωλ. Ἀντ'κιάσιζ τ'ν ἔφραϊ τὴν τ'φικεῖ αὐτόθ.*

ἀντείκιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀντείκιαστους Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντεικιάσιζος τοῦ ἀρχτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. στερητ. ἀ- 2 α.

Ἀσύγκριτος, ἀπαράμιλλος, ἔξοχος : *Ἀντείκιαστα κὶ ζηλιμένα ἀγαθά.*

ἀντελόνα ἢ, Σῦρ.

Ἀγνώστου ἐτύμου. Πιθανῶς ἐκ τινος τοπωνυμίου.

Εἶδος συκῆς παραγούσης λευκὰ μεγάλα σῦκα.

ἀντελόνη τό, Σῦρ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Εἶδος λευκοῦ μεγάλου σύκου.

ἀντελόνηκη ἢ, ἀμάρτ. ἀντελούνιτση Κύπρ. (Γερμασ.) ἀνιουλούνιτση Κύπρ. (Γερμασ.) ἀδελόνηκεια Κάλυμν. ἀμπελόνηκεια Κίμωλ. ἀδελόνηκεια Σέριφ. ἀντελόνηκο τό, Νάξ. (Βόθρ. Φιλότ. κ. ἄ.)—Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. ἀδελόνηκο Κάλυμν. Κύθν. Πάρ. ἀδελόνηκο Πάρ. (Λεῦκ.) ἀντελ-λάδονικο Ρόδ. (Σάλακ.) ἀντελούνικο Κύπρ. (Τίλλιρ.) ἀλ-λεντόνηκο Ρόδ. (Κρεμαστ.) ἀβδελ-λάδονικο Ρόδ. (Ἀρχάγγελ.) ἄντελόνηκο Νάξ. (Φιλότ.) ἄδελόνηκο Νάξ. (Κορων.) ἄτελόνηκο Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀμπελόνηκο Κίμωλ. Σίφν. ἀδελόνηκο Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀντελόνηκος. Οἱ τύπ. ἀμπελόνηκεια καὶ ἀμπελόνηκο κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀμπέλι.

1) Θηλ. εἶδος συκῆς φερούσης σῦκα κατὰ τὸ φθινόπωρον Κάλυμν. Κίμωλ. Κύπρ. (Γερμασ.) Σέριφ. —Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Συνών. *ἀντελονοσυκῆ.

2) Οὐδ. εἶδος σύκου ὠριμάζοντος κατὰ τὸ φθινόπωρον Κάλυμν. Κίμωλ. Κύθν. Κύπρ. (Τίλλιρ.) Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Φιλότ. Κορων. κ. ἄ.) Πάρ. (Λεῦκ.) Ρόδ. (Ἀρχάγγελ. Κρεμαστ. Σάλακ.) Σέριφ. Σίφν. Συνών. *ἀντελονόσυκο.

***ἀντελονοσυκῆ** ἢ, ἀντελοσυκῆ Κῶς ἄντελοσυκῆ Κῶς.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀντελονόσυκο.

Ἀντελόνηκη 1, ὁ ἰδ. : *Τὸ χτήμα μου εἶναι οὐλο ἄντελοσυκῆς.*

***ἀντελονόσυκο** τό, ἀντελόσυκο Κῶς ἄντελόσυκο Κῶς ἄντελονόσυκο Μῆλ. ἀμπελόσυκο Κῶς ἄντελονόσυκο Λέρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀντελόνα καὶ σῦκο. Διὰ τὸ ἀμπελόσυκο ἰδ. ἀντελόνηκη.

Ἀντελόνηκη 2, ὁ ἰδ.

ἄντεμα τό, Ἡπ. ἄδεμα Κεφαλλ. ἄντιμα Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) ἄδιμα Ἡπ. (Ἰωάνν.) ἄδέσμα Θεσσ. ἄντισμα Στερελλ. (Ἀμφ.) ἔντημα Χίος ἔδημα Κρήτ. (Σφακ. κ. ἄ.) ἔντισμα Μακεδ. (Καταφύγ.) ἄντεμα Ἡπ. (Χουλιαρ. κ. ἄ.) Τῆν. ἄδεμα Θεσσ. ἄδέσμα Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντένω.

Ἡ μετακίνησις τοῦ τόνου ἐν τῷ τύπ. ἀδέσμα διὰ τὸ πληθ. ἀδέσματα, τὸ δὲ σ διὰ τὰ πολλὰ εἰς -σμα ὀνόματα. Τὸ ε τοῦ τύπ. ἔντημα διὰ τὸν ἀόρ. ἔντεσα.

1) Συντυχία Ἡπ. : Φρ. *Καλὸ ἄντεμα!* (εὐχή πρὸς κόρη πρὸς καλὴν ἀποκατάστασιν). 2) Τὸ νὰ συναντήσῃ τις ἐμπόδιόν τι, τὸ νὰ προσκόψῃ τις κάπου Κεφαλλ. β)

Ἐμπόδιον εἰς τὸ ὁποῖον προσκόπτει τις Τῆν. 3) Κακὸν συναπάντημα, κακὴ ἐπήρεια δαιμονίων Ἡπ. Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.): Κακὸν δέσμα ἦταν Θεσσ. || Φρ. Κακὸν ἄντιμα νὰ σ' εὔρ'! (ἀρὰ) Καλοσκοπ. β) Νευρικὸν νόσημα τὸ ὁποῖον κατὰ τὰς λαϊκὰς δοξασίας ὀφείλεται εἰς συνάντησιν δαιμονίων Ἡπ. (Χουλιάρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀμφ.): Τοῦ ἄντιμα θέλ' διαβάσματα ἀπὸ παπᾶδης Αἰτωλ. 4) Φάσμα ἐμφανιζόμενον κατὰ διαφόρους περιστάσεις Κρήτ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Χίος: Εἶδα ἓνα ἔδημα Κρήτ. (Σφακ. κ. ἀ.)

άντεννα ἡ, κοιν. καὶ Τσακων. *ἀδέννα* πολλαχ. *άντιννα* Ἀμοργ.

Τὸ Λατ. *an tenna*. Ὁ τύπ. *άντιννα* καὶ ἐν χειρογρ. τοῦ 16ου αἰῶν. Πβ. Ἀθηνᾶν 34 (1922) 156.

1) Ἡ κεραία τοῦ ἱστοῦ πλοίου χρησιμεύουσα πρὸς ἐξάρτησιν τῶν ἱστίων κυρίως κοιν. καὶ Τσακων.: *Λόντι άντέννας. Δένω 'ς τὴν άντέννα κοιν. Μακρὸς σὰν άντέννα Μεγίστ. Μωρὴ στραβὴ άντέννα!* (ὕβριστικῶς πρὸς κεκυρωμένην) Σύρ. || Φρ. *Δὲ στραβένει ἡ άντέννα του* (δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ γίνῃ πτωχὸς) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Ἐχω κι άντέννες μπρούντζινες κι αἰσάλινα κατάρτια ἄγν. τόπ. β) Ἰστίον τετραπλευρον ἐν χρήσει εἰς μικρὰ πλοῖα Θράκ. (Περίστασ.) Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κάρπ. 2) Ἡ κεραία τοῦ ἀνεμομύλου πολλαχ. 3) Ἡ κεραία μηχανῆς πρὸς ἀντλήσιν ὕδατος φέρουσα εἰς μὲν τὸ ἐν ἄκρον κάδον, εἰς δὲ τὸ ἕτερον βάρος τι πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἀντλήσεως Πελοπν. (Λακων. Μάν. κ. ἀ.)

4) Σύμπλεγμα ἐναερίως διατασσομένων ἀγωγῶν διὰ τὴν ἐκπομπὴν ἢ παραλαβὴν ἡλεκτρομαγνητικῶν κυμάνσεων ἐν τῷ ἀσυρμάτῳ τηλεγράφῳ καὶ τηλεφῶνῳ σύνηθ.

5) Τὸ ὀριζόντιον ξύλον τοῦ ἐλαιομύλου, τὸ ὁποῖον περιφέρει τὸ ἐξευγμένον ζῶον Τσακων. 6) Κλάδος δένδρου ἐξέχων πρὸς τὰ ἄνω ὡς κεραία Ἀνδρ. 7) Μεταφ. σκέλος, πούς Πελοπν. (Λακων.) Μαν.): *Μάζεψε τὲς άντέννες σου.*

άντεννι τό, ἁμάρτ. *ἀδέννι* Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άντεννα*.

Άντεννα 2, ὁ 18.: *Δρισσάρου τ' ἀδέννιμα κατὰ τὸν ἀγέρα* (*δρισσάρου*=στρέφω, διευθύνω).

άντεννοκάρουλλο τό, κοιν. *ἀδεννοκάρουλλο* πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *άντεννα* καὶ *καρούλλι*.

Ἡ τροχαλία τῆς κεραίας: Ἀσμ.

Βάνει κι ἀδεννοκάρουλλα μικρῶν παιδιῶν κεφάλια Ἰθάκ.

άντεννοκάταρτο τό, σύνηθ. *ἀδεννοκάταρτο* πολλαχ. *ἀδεννοκάττατο* Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *άντεννα* καὶ *κατάρτι*.

1) Ἰστός λέμβου ὁ ὁποῖος χρησιμεύει καὶ ὡς κεραία σύνηθ. 2) Ἐπιμήκης ξύλινος κοντὸς χρησιμοποιοῦμενος διὰ κεραίας καὶ διαφόρους ἄλλας ἐργασίας σύνηθ.

3) Ἐν τῷ πληθ., τὸ σύνολον τῶν κεραιῶν καὶ ἱστῶν σύνηθ.: *Ἀπὸν τὸν πολὺν ἀέραν ἦσαν κάτω τὰ ἀδεννοκάταρτά μου Σύμ. || Ἀσμ.*

Βάνει κι ἀδεννοκάταρτα παλληκαριῶνε βράτσα Ἰθάκ.

Μέσ' τὰ παννάκια τ' ἕκατος τ' ἀδεννοκάτατά του Μάν.

άντεννόσκοινο τό, πολλαχ. *ἀδεννόσκοινο* Ἰθάκ. κ. ἀ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *άντεννα* καὶ *σκοινί*.

Τὸ σχοινίον τῆς κεραίας ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ἐχω καὶ τ' ἀδεννόσκοινα κορασιδιῶν πλεξίδες (μοιρολ.) Ἰθάκ.

άντενω πολλαχ. *ἀδένω* Πελοπν. (Γέρμ. Μάν. κ. ἀ.) *άντενου* Εὐβ. (Κύμ. Ὁξύλιθ.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βέρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. *ἀδένω* Θεσσ. (Ζαγόρ.) *ντένω* πολλαχ. *ντένου* Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βελβ.) Στερελλ. (Ἀρτοτ.) κ. ἀ. *δένω* Κεφαλλ. Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ρ. *άντι* ἄναλογικῶς πρὸς ἄλλα εἰς *-ένω*. Πβ. *ἀπαντιῶ - ἀπαντένω, καταντιῶ - καταντένω*.

1) Συναντῶ πολλαχ.: *Ἐντεσα τὸν τάδε 'ς τὸ δρόμο καὶ τὰ εἶπαμε. Νὰ σὲ ἔντενα, θὰ σοῦ ἔδειχνα πολλαχ. Βαροῦν τοὺς Τούρκους, ὅπου τοὺς ἀντίεσαν Γβλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 53. Ἀχ κι νὰ σὲ ντέσου! Βελβ. Μπορεῖ ν' ἀδέσ' μ' αὐτὲς τὲς καλουροζί' κ'ι τότες, ἂν δὲν ἔχ' τίποτις φυλαχτὸ ἀπάνου του, χάνιτι (ἐκ παραδ.) Θεσσ. Συνών. ἀπαντιῶ. β) Ἀμτβ. συμβαίνει κατὰ τύχην νὰ εὐρίσκωμαι που, τυγχάνω: Ἀντεσα νὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐκεῖ, ὅταν ἔλεγαν αὐτὰ τὰ λόγια πολλαχ. Ἐντεσα σὲ καλὸ ἀφεντικὸ καὶ θὰ καθίσω καιρὸ Ἡπ. Ἀν ντέσου καὶ τὸν βρῶ τὸν κυβερνάου Ἀρτοτ. Ἰδῶ ντέσαμε, ἰδῶ θὰ χαθοῦμε αὐτόθ. Ἀντέν' σὲ κακὴ ὥρα οὐ ἂν θρονοῦν Αἰτωλ. Καὶ ἀπροσ. Θὰ γράμε ὅτι ντέση πολλαχ. Ἐντεσε κ' ἐμπλέξα Πελοπν. (Αἴγ.) Ἀν ντέση καὶ ζυμώσης, μοῦ στέλνεις ἓνα ψωμί Πελοπν. (Κυνουρ.) Ἀντισι κ'ι τὸν ἡῦρα 'ς τὸν δρόμο τὸν δεῖνα Αἰτωλ. || Φρ. Νὰ ξέρ' ὁ ἄνθρωπος τί θ' ἀντέση; Βέρ. || Παροιμ. Ὁ, τ' ἀντέση τ' ἀνθρώπου θὰ τὸν τρανίξῃ (τὸ μοιραῖον οὐδεὶς δύναται ν' ἀποφύγῃ) Αἰτωλ. 2) Ἐμπλέκομαι πολλαχ.: Ἐντεσα μὲ κακὸ ἄνθρωπο. Καλὰ εἶναι νὰ μὴν ἀντέση κάνεις σὲ τέτοιες δουλειές. Ἐντεσα μὲ παρέα καὶ δὲ μπόρεσα νὰ ξεφύγω. Νὰ μὴ ντέση κάνεις μὲ κακὴ γυναῖκα πολλαχ. || Παροιμ. Ἐντεσα μὲ ἀνάποδους καὶ νὰ σάσω δὲ μπορῶ (ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς κακῆς συναναστροφῆς) Ἰόνιοι Νῆσ. || Ἀσμ.*

Εἶχε καὶ μιὰ μηλέα μέσα 'ς τὴ μέση,

χαρά 'ς τὸνε τὸν νεὸ ποῦ θελὰ ντέση

Πελοπν. β) Προσκόπτω, προσκρούω εἰς ἐμπόδιον τι πολλαχ.: *Ἀντεσε τὸ παντελόνι μου 'ς ἓνα ξύλο καὶ σκίστηκε πολλαχ. Ἐδεσε τὸ σκοινί 'ς ἓνα καρφί Ἀνδρ. Ἐντεσε τὸ φόρεμά μου ἀπάνω 'ς ἓνα καρφί καὶ ξεσκίστηκε Παξ. Ἐδεσε ἡ ἄγορα τοῦ βαπωριῶ Κεφαλλ. || Παροιμ. φρ. Ἐντεσε 'ς τὴν τάβλα τοῦ διαόλου (παρεφρόνησε) Στερελλ. (Ἀγρίν.) Παροιμ. Ὁποῖος δέση 'ς τὸ βάτο ἢ πετοῖ ἢ κόκκαλο θὰ πάρῃ (ὁ βάτος δηλ. Ὁ πρὸς ἀδίκους ἀνθρώπους καὶ ἄρπαγας κοινωνῶν πάντως θὰ ζημιωθῇ) Κεφαλλ. Βάτος δὲν ἀδένει 'ς τὸ σπῖτι του (ἐπὶ οἴκου ἐντελῶς γυμνοῦ, πτωχικοῦ, ὅπου βάτος περιανομένη οὐδὲν εὐρίσκει, ἐνδύματα ἢ στρώματα, εἰς τὰ ὁποῖα νὰ ἐμπλακῇ) Πελοπν. (Λακων.) Σὲ τέτοιο ξύλο ποῦ ἔντεσα, ἐδῶ θὰ ξημερώσω (ἐπὶ περιπλεχθέντων εἰς δυσχερῇ συναντήματα) ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 273,80. 3) Εὐρίσκω κακὸν συναπάντημα, περιπίπτω εἰς ἐπήρειαν δαιμονίων, ἐξωτικῶν Ἡπ.: *Αὐτὴ ἡ γ'ναῖκα ἔδισι Ἡπ. Μετοχ. ντεσμένος = προσβεβλημένος ὑπὸ δαιμονίων Ἡπ. Πελοπν. (Κυνουρ.) Πβ. ἀγγίζω Β 3.**

4) Ἐπιτυγχάνω Εὐβ. (Κύμ. Ὁξύλιθ.) Μακεδ. (Νάουσ. κ. ἀ.) Πελοπν. (Μάν.): *Δὲν εἶχι ἀντέσ' καλὸ ἄντρα Μακεδ. Ἐντ' σ' ἀνθροῦπου καλὸ Νάουσ. || Παροιμ.*

Ὅπου πολυδιλέξῃ, τὸ χειρότερο θὰ δέση (ὁποῖος διαλέγει πολὺ, συνήθως ἀποτυγχάνει εἰς τὴν ἐκλογὴν του) Μάν.

άντεπίσκοπος ὁ, Τῆλ.

Ἐκ τῆς προθ. *άντι* καὶ τοῦ οὐσ. *ἐπίσκοπος*.

Ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν ἐπίσκοπον: Ἀσμ.

Ποῦ νὰ βρῶ γὼ πνευματικὸ, καλὸν ἐξασράτη, ποῦ νὰ βρῶ ἀντεπίσκοπο νὰ πῶ τὰ κρίματά μου.

